

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-1 У 19266/17
Дана: 16.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., на служби у Војној пошти ..., кога заступа адвокат Митар Крстић из Ниша, Приморска број 3, локал број 6, ради поништаја решења тужене Војне поште 1094 Земун, УП-2 број 44-2 од 02.11.2017. године, у предмету солидарне помоћи због рођења детета, у нејавној седници већа, одржаној 16.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1094 Земун, УП-2 број 44-2 од 02.11.2017. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Војна пошта 1094 Земун, да тужиоцу А.А., на служби у Војној пошти ..., накнади трошкове управног спора у износу од 6.980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Војне поште 2895 Лађевци, УП-1 бр. 03-1/19597-1 од 22.09.2017. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на солидарну помоћ за случај рођења детета, као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду 18.12.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због тога што у акту није уопште или није

правилно примењен закон, други пропис или општи акт. Наводи да су у образложењу оспореног решења дати неприхватљиви разлози због којих у конкретном случају нема места супсидијарној примени одредби Посебног колективног уговора за државне органе, на које упућује одредба члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије, с обзиром да Законом о Војсци Србије и Правилником о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, није уређено питање права на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, а тужени орган обавезе да му исплати износ од 16.500,00 динара према важећој АТ, као и за судске таксе, на име трошкова управног спора, у року од 15 дана од пријема пресуде.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје код разлога датих у образложењу оспореног решења. Истиче да се на професионалне припаднике војске не могу примењивати прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе у делу који се односи на помоћ и друга примања, што значи да у конкретном случају нема места супсидијарној примени одредби Посебног колективног уговора за државне органе. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, број 116/07,... и 88/15), прописано је да се на права и дужности професионалних војних лица и војних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Према ставу 6. истог члана закона, на права и дужности војних намештеника који нису уређени овим законом или посебним законом или другим прописом примењују се прописи о намештеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Одредбом члана 95. став 3. истог закона, прописано је да министар одбране, уз сагласност владе, прописује, између осталог, новчане награде и помоћ и услове, начин остваривања и висину накнаде путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, а одредбом члана 127. став 2. истог закона, прописано је да министар одбране, уз сагласност владе, уређује коефицијенте цивилних лица на служби у Војсци Србије, критеријуме и поступак за њихово оцењивање и напредовање, плату и додатке на плату, накнаде плате, рокове за исплату, новчане награде и помоћ, право на отпремнину због стицања права на пензију у складу са законом, награде путних и других трошкова и друга примања, сагласно одредбама овог закона који се односе на плате, накнаде и друга примања професионалних војних лица.

Правилником о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије (“Службени војни лист”, број 18/13 и 32/15), донетим на основу члана

95. став 3. и члана 127. став 2. Закона о Војсци Србије, министар одбране је прописао услове, начин остваривања и висину накнаде путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије.

Одредбом члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе (“Службени гласник РС”, број 25/15 и 50/15), прописано је да запослени има право на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог – у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да одредбе члана 40, 43. став 1. тачка б) и члана 43. став 2. и 4. Посебног колективног уговора за државне органе (“Службени гласник РС”, број 25/15 и 50/15), на које упућује члан 22. Правилника о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије (“Службени војни лист”, број 18/13 и 32/15), препознају право професионалних војних лица, војних службеника и намештеника, на накнаду трошкова и помоћ у случају смрти – солидарну помоћ, уколико та права нису призната другим прописима. Тужени оран, даље, налази да имајући у виду да предметна солидарна помоћ због рођења детета није предвиђена чланом 8. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, број 116/07...88/15), као ни чланом 22. наведеног Правилника, то се иста не може ни применити на професионалне припаднике Војске. Због наведених разлога, тужени орган налази да је првостепени орган правилно и законито поступио када је одбио захтев именованог као неоснован, док је с позивом на одредбе члана 85. тачка 3. и члана 86. став 1. Закона о општем управном поступку, нашао да нема нужне правне помоћи од стране овлашћеног пуномоћника, па се захтев за накнаду трошкова сматра неоснованим, због чега је одлучено као у диспозитиву оспореног решења.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 29.03.2018. године, професионалном припаднику Војске Србије основом члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе припада право на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог.

Полазећи од наведеног, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Није спорно да је министар одбране донео поменути правилник и да тим подзаконским актом, као једно од права професионалних припадника Војске, није прописао право на солидарну помоћ за случај рођења детета. Ово је, према налажењу Суда, сасвим логично, јер су тим правилником прописани услови, начин остваривања и висина накнада трошкова и других примања за која је министар одбране нашао да их треба посебно регулисати, имајући у виду специфичности војне службе и услове под којима се она врши (члан 92. Закона о Војсци Србије). Чињеница да право на солидарну помоћ за случај рођења детета, није прописано Правилником, међутим, не значи да професионални припадници Војске то право не могу остварити. Ово због тога што је, одредбом члана 8. став 5. и 6. Закона о Војсци Србије, прописано је да се на права и дужности професионалних војних лица, војних службеника и војних намештеника који нису уређени овим или посебним законом или другим

прописом, примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Одредбама Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05, ... и 94/17), као ни одредбама Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05, ... и 13/17), није прописано право запосленог на солидарну помоћ за случај рођења детета, али је наведеном одредбом Посебног колективног уговора за државне органе, то право запосленог изричито прописано. Стога, у конкретном случају, Суд налази да тужиоцу, као професионалном припаднику Војске Србије, основном члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе, припада право на солидарну помоћ за случај рођења детета, због чега је тужени орган, одлучујући о жалби тужиоца, требало да усвоји жалбу и поништи решење првостепеног органа којим је одбијен његов захтев за признавање права на солидарну помоћ за случај рођења детета. Како тужени орган није поступио на описани начин, већ је одбио жалбу тужиоца, оспореним решењем је и сам повредио закон на његову штету.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11, ... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а имајући у виду да је тужилац у овој правној ствари захтевао признавање предметног права у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике, Суд је одредио трошкове управног спора према процењивој вредности предмета спора на основу Тарифног броја 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), и то: за састав тужбе од стране адвоката у износу од 6.000,00 динара, док је у преосталом делу по истом основу до траженог износа од 16.500,00 динара захтев тужиоца прекомеран, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...106/15), Суд је одредио трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у

износу од 590,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 6.980,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд није посебно одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног поступка, с обзиром да тужилац у управном спору може захтевати само трошкове управног спора, које чине издаци настали у току или поводом спора, у смислу одредбе члана 66. Закона о управним споровима, док се о трошковима управног поступка, одлучује у том поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.11.2018. године, I-1 У 19266/17

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа- судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД